

и на мразътъ, както и силата на гръмотевицата и прѣдъ тѣзи сили се и покланялъ, прѣдъ тѣхъ е навеждалъ глава! . . . Правото не му е трѣбвало, за това и не го е търсилъ, а въ силата е виждалъ прѣимущество — за това се е и винаги старалъ да стане силенъ и — такъвъ и станалъ.

Гледалъ е, какъ кучето гони заякътъ, какъ вълкътъ граби козитѣ и сърнитѣ, какъ мечката разкъсва волътъ и той не е могълъ да има по-голямъ идеалъ, освѣнъ да се стреми да стане и той: куче, вълкъ, мечка!

Гледалъ е че джбътъ надвива надъ всичкитѣ бурени и не имъ дава да вирѣятъ на около му; гледалъ е какъ орелътъ хваща ягнего и се издига съ него подъ синьото небе, гледалъ е какъ гръмотевицата събаря грамаднитѣ канари, като трѣсне въ тѣхъ и ги обръща въ прахъ, и затова нему му се искало и той да стане: джбъ, орелъ, гръмъ! . . .

Да ли е това право? — Това той не е знаялъ, а знаялъ е само едно, че силата е всичко и за това той се е прѣкланялъ прѣдъ нея и самъ се е мжчилъ да я наподобява!